

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a členov senátu JUDr. Anny Markovej, JUDr. Dariny Ličkovej, JUDr. Aleny Priecelovej a JUDr. Petra Dukesa, v právnej veci žalobcu: **I. S., s. r. o.**, U. S. X., B., IČO: X., zastúpeného JUDr. A. H., advokátom v B., Z. X., proti žalovanému: **I. K. L., C. X., R., II. Ing. J. L., B. X., R.**, obaja zastúpení JUDr. V. S., advokátom v K., W. X., **o vydanie bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3Cbs/8/2004, o dovolaní žalovaných v I. a II. rade proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/103/2008-336 zo dňa 24. júla 2008, právoplatného dňa 16. septembra 2008, v spojení s opravným uznesením č. k. 3Obo/103/2008 zo dňa 19. novembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolací súd **m e n í** rozsudok odvolacieho súdu v znení opravného uznesenia tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením **p o t v r d z u j e**.

Žalobca je povinný žalovaným v I. a II. rade nahradiť trovy odvolacieho konania v sume 3.870,29 eur na účet ich právneho zástupcu.

Trovy dovolacieho konania žalovaným v I. a II. rade nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach, ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k.3Cbs/8/2004-295 zo dňa 28. mája 2007 v spojení s opravným uznesením č. k. 3Cbs/8/2004-325 zo dňa 23. mája 2008, žalobu voči žalovanej v I. rade o zaplatenie 12.000.000,- Sk a žalobu voči žalovanému v II. rade o zaplatenie 12 008 256 Sk s príslušenstvom, zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že neúspešného žalobcu zaviazal k náhrade trov konania úspešným žalovaným v I. a II. rade v sume 696 590,30 Sk.

Rozhodnutie o zamietnutí žaloby odôvodnil odkazom na ustanovenia § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 132 ods. 1, § 263 ods. 1, § 269, § 355 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka, ako aj zisteným skutkovým stavom, z ktorých ustálil, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je opodstatnený. Rozhodol tak v nadväznosti na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obo/279/2005-258 zo dňa 7. decembra 2005, ktorým bol skorší rozsudok súdu prvého stupňa č. k. 3Cbs/8/2004-213 zo dňa 30. júna 2005 zrušený v časti o zaplatenie príslušných súm a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa v tejto časti bola skutočnosť, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec vo vzťahu k inštitútu odstúpeného vyplateného žalovaným v I. a II. rade, ako konateľom žalobcu pri zrušení manažérskych zmlúv. Konštatoval, že súd prvého stupňa predčasne označil dôkaz - prehlásenie z mája 2001, ktorým mal byť preukázaný súhlas jediného spoločníka žalobcu s odmeňovaním žalovaných ako konateľov za vierohodný a uložil mu v novom rozhodnutí venovať pozornosť tomuto dôkazu aj z pohľadu náležitostí uznesenia valného zhromaždenia. Odvolací súd mal za to, že prvostupňový súd pri posudzovaní platnosti sporných právnych úkonov z hľadiska súladu s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka a z hľadiska súladu s poctivým obchodným stykom v zmysle § 265 Obchodného zákonníka vychádzal len zo zásady zmluvnej voľnosti. Odporučil preto prvostupňovému súdu v novom rozhodnutí o veci aplikovať na daný záväzkovo-právny vzťah aj zásadu rovnosti (§ 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ďalšie pochybenie vzhladol odvolací súd v nevysporiadaní sa súdu prvého stupňa s námietkou žalobcu o neplatnosti zrušenia manažérskych zmlúv zaplatením odstúpeného pre rozpor s ustanovením § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Z nového rozhodnutia prvostupňového súdu vyplýva, že súd prvého stupňa zistil, že medzi žalobcom a žalovanými v I. a II. rade boli dňa 28. 06. 2001 platne uzavreté manažérske zmluvy podľa § 269 Obchodného zákonníka. Až do odstúpenia od týchto zmlúv žalobcom, boli zmluvy riadne akceptované účastníkmi konania. K odstúpeniu od

zmlúv žalovanými v I. a II. rade došlo v súlade s čl. VI. ods. 1 bod 3 predmetných zmlúv. Pre prípad odstúpenia od manažérskych zmlúv si jej účastníci dohodli odstupné vo výške 12 000 000 Sk, ktoré bolo žalovaným v I. a II. rade aj vyplatené.

K námietke žalobcu, že manažérske zmluvy boli uzavreté bez súhlasu jediného spoločníka žalobcu, súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v spise je na č. l. 156 založené prehlásenie jediného spoločníka z mesiaca máj 2001, vyhotovené v písomnej forme pred podpísaním manažérskych zmlúv, z obsahu ktorého zistil, že jediný spoločník žalobcu bol oboznámený s návrhom manažérskych zmlúv, ako aj s výškou odstupného, a že vyslovil súhlas s uzavretím manažérskych zmlúv. Odkazujúc na ustanovenie § 132 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého rozhodnutie jediného spoločníka, urobené pri výkone valného zhromaždenia, musí mať písomnú formu a musí byť podpísané, ak tento zákon neustanovuje inak, vyhodnotil ho ako rozhodnutie jediného spoločníka, urobené pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia s odôvodnením, že prehlásenie jediného spoločníka z mesiaca máj 2001 tieto náležitosti obsahuje.

Prvostupňový súd sa vo svojom rozhodnutí venoval tiež vyhodnoteniu skutočnosti, či uzavreté manažérske zmluvy neboli v rozpore s dobrými mravmi. Vychádzal pritom z princípu, že hodnotenie súladu, či nesúladu s dobrými mravmi, patrí výlučne do kompetencie všeobecných súdov. Dospel k záveru, že dohodnutá výška odstupného nie je v rozpore s dobrými mravmi dôvodiac tým, že z rozhodovacej praxe súdov sú známe prípady, kde odstupné bolo dohodnuté v oveľa vyššej sume.

Na margo posúdenia rozporu čl. VI. manažérskych zmlúv s ustanovením § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka ozrejmil, že ustanovenie § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka má len dispozitívny charakter. Podľa jeho názoru sa zmluvné strany od dispozitívneho ustanovenia § 355 ods. 2 odchýlili, pretože si v zmluve dohodli vlastnú úpravu zániku zmluvy, ktorého úprava nezahŕňa obmedzenie podobné tomu, ktoré je obsiahnuté v § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Mal za to, že konštrukcia ustanovenia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka je smerovaná takým právnym vzťahom, kde záväzky zmluvných strán spočívajú v plnení jednorazovej povinnosti, avšak situácia je iná, pokiaľ záväzky spočívajú v trvalom vykonávaní určitej činnosti, resp. v pravidelne sa opakujúcich dávkach. Skonštatoval, že v danom prípade takáto konštrukcia potrebná nie je. Záverom uviedol, že medzi účastníkmi konania išlo o vzťahy upravené Obchodným zákonníkom a prejavy vôle účastníkov bolo potrebné hodnotiť podľa § 266 Obchodného zákonníka, tzn. podľa úmyslu konajúcich osôb

a tento úmysel bol zrejmy predovšetkým tým, ktorým bol určený, a to sú práve účastníci tohto konania.

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 3Obo/103/2008-336 zo dňa 24. júla 2008, právoplatného dňa 16. septembra 2008, v spojení s opravným uznesením č. k. 3Obo/103/2008 zo dňa 19. novembra 2008, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v spojení s opravným uznesením, zmenil podľa § 220 OSP tak, že žalobe vyhovel, t. j. uložil žalovanému v I. rade zaplatiť žalobcovi sumu 12 000 000 Sk s 9,4 % ročným úrokom z omeškania od 23. septembra 2003 do zaplataenia a žalovanému v II. rade zaplatiť žalobcovi sumu 12 008 256 Sk s 9,4 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 8 633 256 Sk od 27. septembra 2003 do zaplataenia a s 9,4 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3 375 000 Sk od 30. septembra 2003 do zaplataenia. K náhrade trov konania zaviazal neúspešných žalovaných v I. a II. rade v sume 2 253 835 Sk v prospech úspešného žalobcu.

Odvolací súd sa nestotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktorý žalobu zamietol. Zhrnul, že predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 12 000 000 Sk žalovanou v I. rade a vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 12 008 256 Sk žalovaným v II. rade, s úrokmi z omeškania vo výške 9,4 % podľa § 369 Obchodného zákonníka. Vyplatením odstupného v sume 12 000 000 Sk a 12 008 256 Sk mali žalovaní získať majetkový prospech z neplatného právneho úkonu, ktorý sú povinní podľa § 451 Občianskeho zákonníka vydať žalobcovi. Žalobca svoj nárok odvodzuje z neplatnosti článku VI. bodu 2 manažérskych zmlúv a z neplatnosti zrušenia týchto manažérskych zmlúv zaplatením odstupného.

Poznamenal, že v konaní nie je sporné, že žalobca a žalovaní v I. a II. rade dňa 28. 06. 2001 uzatvorili manažérske zmluvy, ktorými bol upravený vzťah žalovaných ako konateľov spoločnosti žalobcu k tejto spoločnosti. Vzťah medzi spoločnosťou a konateľom pri výkone funkcie posúdil ako absolútny obchodný vzťah podriadený režimu Obchodného zákonníka, na ktorý, v zmysle § 66 Obchodného zákonníka, primerane aplikoval ustanovenia o mandátnej zmluve. Citujúc ustanovenia § 262 a § 355 Obchodného zákonníka, mal za to, že so zreteľom na ustanovenie § 262 Obchodného zákonníka sa účastníci konania, ako zmluvné strany, mohli odchýliť od ustanovenia § 355 upravujúceho odstupné, resp. mohli vylúčiť jednotlivé jeho ustanovenia. Vyhodnotiac ustanovenie § 355 Obchodného zákonníka ako dispozitívne ustanovenie zákona, rozobral podstatu dispozitívnych noriem, ktorá tkvie

v tom, že oprávnenia a povinnosti stanovené v dispozičnom ustanovení zákona sa na strany vzťahujú pre prípad, že sa na ich obsahu samy nedohodli inak.

Vyhodnotil účastníkmi uzatvorené manažérske zmluvy za obsahovo zhodné, ktoré okrem vymedzenia účelu zmluvy a jej predmetu, obsahujú tiež dohodu strán o odmene, o povinnosti strán a o spôsobe skončenia zmluvy výpoveďou a zaplatení odstupného.

Z obsahu čl. VI. bodu 1.3 oboch manažérskych zmlúv mal za preukázané, že účastníci sa nedohodli na právach a povinnostiach pre stav, že dôjde k plneniu záväzku vyplývajúceho zo zmluvy. Keďže v zmluve nedohodli pre tento stav inak (aplikáciu ustanovenia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka nevylúčili), skonštatoval odvolací súd, že dohoda o zrušení zmluvy zaplatením odstupného sa spravuje ustanovením § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Neakceptoval názor prvostupňového súdu, podľa ktorého je konštrukcia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka smerovaná k takým právnym vzťahom, kde záväzky zmluvných strán spočívajú v plnení jednorazovej povinnosti. Oponoval, že toto tvrdenie nemá oporu už v samotnom slovnom výklade ustanovenia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Nestotožnil ani s aplikáciou ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka na daný právny vzťah prvostupňovým súdom, t. j. s názorom súdu nižšieho stupňa, podľa ktorého medzi účastníkmi konania išlo o vzťahy upravené Obchodným zákonníkom a prejavy vôle účastníkov bolo potrebné hodnotiť podľa § 266 Obchodného zákonníka, teda podľa úmyslu konajúcich osôb. Odvolací súd naopak v danom prípade vylúčil aplikáciu ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka tvrdením, že obsah manažérskych zmlúv je jednoznačný a nevzbudzuje žiadne pochybnosti, ani možnosti rôzneho výkladu, a výkladom nemožno už vykonaný prejav vôle dopĺňovať, meniť alebo nahrádzať.

Odvolací súd dospel k záveru, že keďže boli manažérske zmluvy oboma zmluvnými stranami plnené, došlo k ich zrušeniu zaplatením odstupného v rozpore s § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Preto prijatím sumy 12 000 000 Sk a 12 008 256 Sk sa žalovaní bezdôvodne obohatili, a takto prijaté plnenie bez právneho dôvodu sú povinní podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať žalobcovi.

V závere rozhodnutia odvolací súd podotkol, že prehlásenie z mája 2001, napísané v talianskom jazyku a podpísané pánom G. V., nie je možné považovať za platné rozhodnutie jediného spoločníka v pôsobnosti valného zhromaždenia, ktorým dal súhlas s výplatom

odstupného. Túto neplatnosť odvodil z nejasnosti jeho obsahu, z ktorého nie je zrejmé, na uzavretie akých manažérskych zmlúv dával pán G. V. súhlas. Ďalej vytkol tejto listine jej datovanie (máj 2001). Takýto dátum podpisu listiny pokladal za nedostatočný z hľadiska určitosti, dôvodiac, že z tohto údaju nie je možné určiť, kedy bol prípadný súhlas daný, a teda, od kedy sú manažérske zmluvy účinné. Poukázal tiež na nedostatočné vysporiadanie sa prvostupňového súdu v novom rozhodnutí s otázkou dodržania dobrých mravov v súvislosti s určením výšky odstupného. Mal za to, že pri riešení tejto otázky mal súd prvého stupňa, podľa vysloveného názoru odvolacieho súdu v zrušovacom rozhodnutí, vychádzať nielen zo zásady zmluvnej voľnosti, ale aj zo zásady rovnosti, a obe tieto zásady aplikovať v novom rozhodnutí. Napokon za nesprávne považoval aj priznanie úroku z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka v znení do 31. 01. 2004 vo výške 9,4 % ročne tvrdiac, že je to o 1 % viac, než bola úroková sadzba určená podľa § 502 Obchodného zákonníka. Uviedol, že úroková miera z úverov bánk za rok 2003 bola 8,37 %.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali v zákonnej lehote dovolanie žalovaní v I. a II. rade. Za dovolací dôvod označili ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c) OSP, t. j. dovolanie odôvodnili nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, ktoré vzhladli v tom, že odvolací súd svoj pozmeňujúci rozsudok odôvodnil dôvodmi, ktoré nemožno vzťahovať na prejednávanú vec. Dovolatelia zastávajú názor, že odvolací súd si nesprávne vyložil ustanovenia čl. VI. bodu 1.3 oboch manažérskych zmlúv vo vzťahu k § 355 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka, keď z nich usúdil, že účastníci sa nedohodli na právach a povinnostiach pre stav, že dôjde k plneniu záväzku vyplývajúceho zo zmlúv, a keďže v zmluvách nedohodli pre tento stav inak, vylúčili aplikáciu § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Odvolací súd preto, podľa dovolateľov, nesprávne uzavrel, že na základe skutočnosti, že manažérske zmluvy boli oboma stranami plnené, došlo k ich zrušeniu zaplatením odstupného v rozpore s § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka a žalovaní v I. a II. rade sa prijatím odstupného bezdôvodne obohatili. Pochybenie odvolacieho súdu videl v nesprávnej interpretácii § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka vo vzťahu k nerozlišovaniu zmlúv s jednorazovým plnením a opakujúcim sa plnením. Uviedol, že pokým pri zmluvách s jednorazovým plnením je konštrukcia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka logická, iná situácia nastáva v prípade manažérskych zmlúv uzavretých na dobu neurčitú medzi žalobcom a žalovanými, v ktorých išlo o poskytovanie opakujúcich sa plnení. Na základe týchto zmlúv mali žalovaní ako konatelia poskytnúť nové plnenie žalobcovi, a ten mal poskytnúť protiplnenie. Dovolatelia sa nestotožňujú so záverom, že ak zmluva bola realizovaná dva

roky, došlo k plneniu časti záväzku. Upozornili na to, že takto konštruované zmluvy obsahujú povinnosť plniť opakovane neurčité množstvo opakujúcich sa záväzkov. Z toho vyvodili, že aj v prípade, ak realizácia zmluvy prebieha, ostáva pre účastníkov zachované právo – právo „rozmyslieť si obchod“ a zvoliť si „alternativum facultatem“ či budú plniť ďalšie opakujúce sa záväzky, alebo sa zbavia týchto záväzkov zaplatením odstupného. Tým nedochádza k zániku povinností, ktoré už zanikli plnením, ale k zániku povinností, ktoré sa mali v budúcnosti plniť opakovane počas neurčitej doby. Odstupné potom slúži ako kompenzácia patriaca druhej strane za to, že sa nebudú realizovať ďalšie opakujúce sa záväzky, a že jej nebudú poskytnuté plnenia, ktoré by pri ďalšom trvaní zmluvy dostala. Dovolatelia vytkli odvolaciemu súdu dezinterpretáciu ustanovenia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorou mylne stotožnil pojem „plnenie časti záväzku“ s pojmom „plnenie opakujúceho sa záväzku“ bez zreteľa na jeho logický výklad.

Ďalšou námietkou dovolatelia poukázali na to, že odvolací súd neinterpretoval ustanovenie manažérskych zmlúv z prejavenej vôle zmluvných strán berúc do úvahy dispozitívnosť § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Zdôraznili, že z tohto hľadiska má rozhodujúci význam ustanovenie § 263 Obchodného zákonníka, pretože vymedzuje rozsah zmluvnej voľnosti tým, že určuje, ktoré ustanovenia majú kogentnú povahu a ktoré dispozitívnu povahu. S ohľadom na § 263 Obchodného zákonníka a za súčasného rozboru výkladu donucujúceho a poddajného práva podľa pomeru právnych noriem k princípu súkromnoprávnej autonómie, majú dovolatelia za to, že v manažérskych zmluvách prejavili účastníci svoju autonómnu vôľu a učinili potrebné dispozície ohľadne spôsobov ukončenia zmluvného vzťahu vrátane možnosti zrušiť zmluvu zaplatením odstupného. Pritom si otázku odstupného upravili sami zmluvne a úplne, keďže si dohodli možnosť zrušiť zmluvu zaplatením odstupného, konkrétnu výšku odstupného i spôsob zrušenia zmluvy zaplatením odstupného. Podľa dovolateľov bola možnosť zrušiť zmluvu zaplatením odstupného upravená účastníkmi komplexne, bez právnej medzery, a preto nemožno v tomto prípade na daný právny vzťah aplikovať dispozitívnu normu Obchodného zákonníka. Žalobca mal možnosť vybrať si, či bude plniť svoje záväzky zo zmluvy, alebo záväzky plniť nebude a bude žalovaným kompenzovať ujmu, ktorá im vznikne v dôsledku zrušenia zmluvy bez ďalšieho plnenia záväzkov žalobcu. S poukazom na § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, sa dovolatelia domnievajú, že ustanovenie čl. VI. bodu 1.3 oboch manažérskych zmlúv nemožno vykladať inak, ako iba tak, že oprávnenie zrušiť zmluvu zaplatením odstupného bolo možné využiť kedykoľvek počas trvania platnosti zmluvy. Výklad citovaného článku manažérskej

zmluvy tým, že odstúpné bolo dohodnuté len pre prípad zrušenia zmluvy zaplatením odstúpného ešte pred samotným plnením zmluvy považujú dovolatelia za nelogický. Dôvodia, že manažérske zmluvy nemajú ustanovenie o tom, odkedy žalobca a žalovaní v I. a II. rade majú zmluvy plniť. Z tohto vyvodili, že obe strany začali zo zmluvy plniť okamihom jej podpísania. Práve pri jej podpise sa strany mali možnosť oboznámiť aj s podmienkami zrušenia zmluvy, okrem iných spôsobov, aj zaplatením odstúpného. No momentom podpísania zmluvy sa vlastne možnosti zrušenia zmluvy zaplatením odstúpného zbavili, lebo podpísaním zmluvy sa začalo aj s plnením, keďže manažérska zmluva nerozlišovala moment podpísania zmluvy a moment odkedy sa začína plniť. Preto sa v manažérskej zmluve nevytvorilo akési medziobdobie, v ktorom by sa inštitút odstúpného podľa § 355 Obchodného zákonníka dal bez pochyb využiť pred plnením alebo prijatím plnenia. Zmluvné strany nemali vôľu zmluvu zrušiť zaplatením odstúpného pred plnením alebo prijatím plnenia, ale počas plnenia. Dovolatelia zdôrazňujú, že ak by sme prijali argument žalobcu, s ktorým sa stotožnil odvolací súd, že tak bolo možné urobiť len pred začatím plnenia zmluvy, potom by sme prišli k záveru, že už pred podpisom zmluvy malo zaniknúť oprávnenie zmluvných strán zrušiť zmluvu zaplatením odstúpného. Následne si kladú otázky, aká by bola potom vôľa zmluvných strán a prečo by zahŕňali do zmluvy inštitút odstúpného, ak by už podpisom zmluvy mal stratiť svoje opodstatnenie? V tejto súvislosti považovali dovolatelia za preukázané, že odvolací súd sa vôľou žalobcu a vôľou žalovaných pri úprave ich zmluvného vzťahu vôbec nezaoberal. Podotkli pritom, že vôľa žalobcu mať možnosť kedykoľvek zrušiť manažérske zmluvy zaplatením odstúpného vyplýva aj zo skutočnosti, že žalobca skutočne toto svoje oprávnenie aj realizoval tým, že v septembri 2003 využil možnosť zrušiť zmluvy zaplatením odstúpného. Podľa dovolateľov bol tento prejav vôle žalobcu v súlade s jeho prejavom vôle vyjadreným v manažérskych zmluvách, a určite tento prejav nemenil, nedopíňal ani nenahradzoval.

Dovolatelia zaujali nesúhlasné stanovisko aj k názoru odvolacieho súdu o neurčitosti prehlásenia jediného spoločníka žalobcu z mája 2001 účinného v rámci výkonu pôsobnosti valného zhromaždenia.

Kritike podrobili aj názor odvolacieho súdu, podľa ktorého prvostupňový súd vychádzal pri posudzovaní súladu predmetných zmlúv s dobrými mravmi len zo zásady zmluvnej voľnosti a neaplikoval zásadu rovnosti. Majú za to, že prvostupňový súd aplikoval aj zásadu rovnosti zmluvných strán, keď vychádzal zo skutočnosti, že zmluvy uzavreli

účastníci ako rovný s rovným a neboli zistené žiadne okolnosti nasvedčujúce tomu, že medzi účastníkmi sa mal vytvoriť nejaký vzťah podriadenosti alebo závislosti, ktorý by niektorý z účastníkov zneužil na dojednanie podmienok nevýhodných pre druhého účastníka zmluvného vzťahu.

Námietka smerujúca voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania sa týkala nesprávnosti priznania náhrady trov konania žalobcovi podľa § 142 ods. 1 OSP vychádzajúc zo zásady plného úspechu žalobcu v konaní. Podľa dovolateľov odvolací súd pochybil v tom, že nevezal do úvahy neúspech žalobcu v určovacích častiach žaloby, v ktorých prvostupňový súd žalobu zamietol rozsudkom č. k. 3Cbs/8/2004-213 zo dňa 30. 06. 2005 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, sp. zn. 3Obo/279/2005 zo dňa 07. 12. 2006. Preto zaujali stanovisko, že ak odvolací súd vychádzal pri rozhodovaní o trovách konania zo zásady úspechu, mal aplikovať § 142 ods. 2 OSP pojednávajúci o čiastočnom úspechu účastníka vo veci.

Na základe uvedeného sa dovolatelia dovolacím petitom domáhali zrušenia napadnutého právoplatného rozsudku odvolacieho súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie.

K dovolaniu žalovaných v I. a II. rade sa vyjadril žalobca. Prezentujúc súhlas so správnosťou a zákonnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, navrhol dovolanie zamietnuť.

Podaním zo dňa 25. 2. 2009 požiadali dovolatelia o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Pred rozhodnutím o dovolaní dovolací súd vyhovel návrhu žalovaných v I. a II. rade na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu uznesením č. k. 1ObdoV/80/2008 zo dňa 26. 2. 2009 podľa § 243 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorí sú zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 OSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných v I. a II. rade je dôvodné, a preto je potrebné dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť podľa § 243b ods. 2 veta druhá OSP tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 OSP platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 OSP) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 OSP), alebo rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 OSP). V prejednávanej veci je dovolanie prípustné v zmysle § 238 ods. 1 OSP, podľa ktorého dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) OSP, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 OSP vylúčené. V danej veci nebola dovolateľmi namietaná žiadna z väd konania v zmysle § 237 OSP, a ani odvolací súd v rámci svojej úradnej povinnosti nezistil, že by dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vykazoval niektorú z väd uvedených § 237 OSP.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 OSP vyplýva, že odvolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane vecného vymedzenia. Viazanosť dovolacími dôvodmi sa prejavuje tým, že odvolací súd je oprávnený preskúmať len tie skutkové a právne otázky, ktoré dovolateľ v dovolaní namieta.

Žalovaní v I. a II. rade v dovolaní poukazujú na existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V danom prípade je daná existencia dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) OSP.

Pod nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) OSP sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa článku VI. bod 1.3 manažérskych zmlúv zo dňa 28. 06. 2001, zmluvu možno zrušiť zaplatením odstupného. V prípade zrušenia zmluvy zaplatením odstupného je spoločnosť povinná zaplatiť manažérovi odstupné vo výške 12 000 000 Sk.

Podľa § 355 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak strany zahrnú do zmluvy dojednanie, že jedna zo strán alebo ktorákoľvek zo strán je oprávnená zmluvu zrušiť zaplatením určitej sumy ako odstupného, zrušuje sa zmluva od doby svojho uzavretia, keď oprávnená osoba oznámi druhej strane, že svoje právo využíva a určené odstupné zaplatí. Ustanovenie § 351 ods. 1 platí primerane pre účinky zrušenia zmluvy.

Podľa § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka, oprávnenie podľa odseku 1 nemá strana, ktorá už prijala plnenie záväzku druhej strany alebo jeho časti, alebo ktorá splnila svoj záväzok alebo jeho časť.

V danom prípade spočíva nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom na jeho omyle pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, konkrétne v nesprávnej aplikácii citovaných ustanovení § 355 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka v nadväznosti na citovaný článok VI. bodu 1.3 oboch manažérskych zmlúv zo dňa 28. 6. 2001 uzatvorených medzi účastníkmi konania.

Z obsahu spisu je evidentné, a oboma súdmi nižších stupňov nespochybné, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu manažérskych zmlúv zo dňa 28. 06. 2001 podľa § 269 Obchodného zákonníka. Súčasťou zmluvných dojednaní bol aj článok VI. bod 1., v ktorom si účastníci dohodli spôsoby zrušenia zmluvy tak, že ju možno zrušiť: 1.1 dohodou ku konkrétnemu dňu, 1.2 výpoveďou podľa článku V. a 1.3 zrušením zmluvy zaplatením odstupného. Zo znenia článku VI. bodu 2 manažérskych zmlúv vyplýva, že v prípade zrušenia

zmluvy zaplatením odstupného (ods. 1 bod 1.3) je spoločnosť povinná zaplatiť manažérovi odstupné vo výške 12 000 000 Sk. Listom zo dňa 22. 09. 2003 žalobca prostredníctvom konateľa oznámil žalovanej v I. rade, že v zmysle článku VI. bodu 1.3 manažérskej zmluvy, zrušuje túto zmluvu zaplatením odstupného, čím sa táto zmluva zrušuje od doby jej uzavretia v zmysle § 355 ods. 1 Obchodného zákonníka. Obsahom oznámenia o zrušení manažérskej zmluvy zaplatením odstupného bolo i upovedomenie, že toto zrušenie je však naviazané na podmienku, že oprávnená osoba (v danom prípade spoločnosť) oznámi druhej strane, že svoje právo využíva a určené odstupné zaplatí. List obsahoval aj oznam o tom, aby adresát považoval toto zrušenie za oznámenie v zmysle predchádzajúcej vety, ako i oznam, že zmluvne dohodnuté odstupné vo výške 12 000 000 Sk spoločnosť zaplatí na označený bežný účet v lehote podľa článku VI. bod 3 citovanej zmluvy. Žalovaná v I. rade predmetné zrušenie manažérskej zmluvy zaplatením odstupného prevzala dňa 22. 09. 2003. Žalovanému v II. rade bol taktiež žalobcom prostredníctvom konateľa adresovaný list - zrušenie manažérskej zmluvy zaplatením odstupného zo dňa 24. 09. 2003 s totožným obsahom. Žalovaný v II. rade si ho prevzal dňa 24. 09. 2003. Žalobca tvrdil, že na základe, podľa neho, neplatných manažérskych zmlúv, sa žalovaní v I. a II. rade bezdôvodne obohatili vyplatením odstupného žalovanej v I. rade v sume 12 000 000 Sk a žalovanému v II. rade v sume 12 008 288 Sk, a teda požadoval vydanie toho bezdôvodného obohatenia v súlade s § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca odôvodňoval namietanú neplatnosť manažérskych zmlúv tým, že tieto zmluvy boli uzatvorené bez súhlasu valného zhromaždenia, ktorého pôsobnosť vykonával v rozhodnom čase jediný spoločník – pán G. V.. V čase uzatvorenia obidvoch manažérskych zmlúv boli žalovaní v I. a II. rade konateľmi žalobcu, preto ich odmeňovanie spadalo do pôsobnosti valného zhromaždenia. V zmysle čl. 9 ods. 1 písm. f) spoločenskej zmluvy, patrí do pôsobnosti valného zhromaždenia aj odmeňovanie konateľov. Prvostupňový súd vyhodnotil dôkaz založený v spise na č. l. 156 – prehlásenie jediného spoločníka spoločnosti pána G. V. z mesiaca máj 2001 vyhotovené v písomnej forme a ním podpísané, za rozhodnutie jediného spoločníka žalobcu urobené pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia spĺňajúceho podmienky jeho platnosti ustanovené v § 132 ods. 1 Obchodného zákonníka. Preto konštatoval platnosť manažérskych zmlúv. S týmto tvrdením sa ale nestotožnil odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku. Súd prvého stupňa sa zaoberal i posúdením prípadnej neplatnosti zrušenia uzavretých manažérskych zmlúv pre ich možný rozpor s § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka, a vyhodnotil ich ako platné. Odvolací súd zaujal i k tomuto zisteniu prvostupňového súdu nesúhlasné stanovisko.

Dovolací súd konštatuje nesprávnosť vyloženia si ustanovenia čl. VI. bodu 1.3 oboch manažérskych zmlúv vo vzťahu k § 355 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka odvolacím súdom. Z mylného vyloženia si uvedených ustanovení odvolací súd chybné vyhodnotil, že účastníci sa nedohodli na právach a povinnostiach pre stav, že dôjde k plneniu záväzku vyplývajúceho z manažérskych zmlúv, a keďže v týchto zmluvách nedohodli pre tento stav inak, vylúčili aplikáciu § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Pochybenie odvolacieho súdu je evidentné v jeho nesprávnom závere o tom, že na základe skutočnosti, že manažérske zmluvy boli oboma stranami plnené, došlo k ich zrušeniu zaplatením odstupného v rozpore s § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka a žalovaní v I. a II. rade sa prijatím odstupného bezdôvodne obohatili. Uvedeného pochybenia sa odvolací súd dopustil nesprávnym výkladom § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka v relácii k nerozlišovaniu zmlúv s jednorazovým plnením a opakujúcim sa plnením. Konštrukcia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka je pri zmluvách s jednorazovým plnením založená na logickom základe. Avšak pri zmluvách s opakujúcim sa plnením, pod ktoré subsumujeme aj manažérske zmluvy uzavreté na dobu neurčitú medzi žalobcom a žalovanými v I. a II. rade, je potrebné veľmi dôsledne rozlišovať rozdiel medzi právnymi pojmami „plnenie časti záväzku“ a „plnenie opakujúceho sa záväzku“. Práve v prípade manažérskych zmlúv, na základe ktorých mali žalovaní v I. a II. rade ako konatelia poskytnúť nové plnenie žalobcovi, a ten mal poskytnúť protiplnenie, ide o plnenie opakujúceho sa záväzku, nie plnenie časti záväzku. Odvolací súd nerozlišovaním medzi týmito dvoma pojmami docielil ich stotožnenie, keď mylne vyslovil, že ak boli manažérske zmluvy realizované dva roky, došlo k plneniu časti záväzku. Nebral však zreteľ na to, že takto konštruované manažérske zmluvy s akcentom na ich uzatvorenie na dobu neurčitú, zahŕňajú povinnosť plniť opakovane neurčité množstvo opakujúcich sa záväzkov. V tejto súvislosti treba dať za pravdu tvrdeniu dovolateľov, že aj v prípade, ak realizácie manažérskych zmlúv prebiehajú, zostáva pre účastníkov zachované právo – právo „rozmyslieť si obchod“ a zvoliť si „alternativum facultatem“ či budú plniť ďalšie opakujúce sa záväzky, alebo sa zbavia týchto záväzkov zaplatením odstupného. Tým nemôže vzniknúť situácia, že dochádza k zániku povinností, ktoré už zanikli plnením, ale len k zániku povinností, ktoré sa mali v budúcnosti plniť opakovane počas neurčitej doby. Odstupné potom logicky slúži ako kompenzácia patriaca druhej strane za to, že sa nebudú realizovať ďalšie opakujúce sa záväzky, a že jej nebudú poskytnuté plnenia, ktoré by pri ďalšom trvaní zmluvy dostala. Vytknutá dezinterpretácia ustanovenia § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorou odvolací súd chybné stotožnil pojem „plnenie časti záväzku“ s pojmom „plnenie opakujúceho sa záväzku“ postráda jeho logický výklad a je v plnej miere opodstatnená. Dovolací súd len

podotýka, že podstata logického výkladu tkvie v tom, že jej snahou je určenie zmyslu zákona iným spôsobom, berúc na zreteľ: a) *occasin legis* – čo dalo zákonodarcovi podnet k vydaniu zákona, b) *ratio legis* – čo chcel zákon dosiahnuť, c) prostredie – za akých pomerov bol predmetný zákon vydaný. Zmyslom inštitútu odstupného a *ratio legis* ustanovenia § 355 Obchodného zákonníka je umožniť strane obchodnej zmluvy zbaviť sa povinnosti plniť záväzkov zo zmluvy tým, že zaplatí druhej zmluvnej strane odstupné. Identicky to vyplýva z vyjadrení žalobcu i z rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto možno konštatovať zachovanie zmyslu zákona v danom prípade. Žalobca sa zaplatením odstupného žalovaným v I. a II. rade zbavil povinnosti plniť ďalšie záväzky voči nim, ktoré by musel podľa manažérskych zmlúv plniť opakovane, t. j. periodicky, po dobu neurčitú.

Ďalším pochybením odvolacieho súdu bolo, že neinterpretoval ustanovenie manažérskych zmlúv z prejavenej vôle zmluvných strán berúc do úvahy dispozitívnosť § 355 ods. 2 Obchodného zákonníka. Tu je nutné poznamenať, že určujúci význam je obsiahnutý v § 263 Obchodného zákonníka, ktorý vymedzuje rozsah zmluvnej voľnosti tým, že určuje, ktoré ustanovenia Obchodného zákonníka sú kogentného charakteru a ktoré dispozitívneho charakteru. So zreteľom na toto ustanovenie Obchodného zákonníka je zjavné, že v manažérskych zmluvách prejavili účastníci svoju autonómnu vôľu a vykonali náležité dispozície ohľadne spôsobov ukončenia zmluvného vzťahu vrátane možnosti zrušiť zmluvu zaplatením odstupného. Otázkou odstupného si upravili sami zmluvne a úplne, keďže si dohodli možnosť zrušiť zmluvu zaplatením odstupného, konkretizovali výšku odstupného i spôsob zrušenia zmluvy zaplatením odstupného. Dovolací súd považuje úpravu možnosti zrušiť zmluvu zaplatením odstupného za komplexne a v súlade so zákonom upravenú účastníkmi, a preto konštatuje, že nebolo možné v danom prípade na právny vzťah aplikovať dispozitívnu normu Obchodného zákonníka. Súhlasne s dovolateľmi dodáva, že bolo na rozhodnutí žalobcu vybrať si, či bude plniť svoje záväzky zo zmluvy, alebo záväzky plniť nebude a bude žalovaným kompenzovať ujmu, ktorá im vznikne v dôsledku zrušenia zmluvy bez ďalšieho plnenia záväzkov žalobcu. Vo vzťahu k § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, preto možno ustanovenie čl. VI. bodu 1.3 oboch manažérskych zmlúv vykladať len tak, že oprávnenie zrušiť zmluvu zaplatením odstupného bolo možné využiť kedykoľvek počas trvania platnosti zmluvy. Komentár odvolacieho súdu k tomuto článku manažérskej zmluvy spočívajúci v tom, že odstupné bolo dohodnuté len pre prípad zrušenia zmluvy zaplatením odstupného ešte pred samotným plnením zmluvy, postráda logický základ. Súčasťou obsahu oboch manažérskych zmlúv predsa nie je ustanovenie pojednávajúce o tom, odkedy žalobca

a žalovaní v I. a II. rade majú zmluvy plniť. Dovolatelia správne vychádzali z toho, že obe strany začali z manažérskych zmlúv plniť okamihom jej podpísania, ktorým sa zároveň zbavili možnosti zrušenia zmluvy zaplatením odstupného, pretože podpísaním manažérskych zmlúv sa začalo s ich plnením, keďže manažérska zmluva nerozlišovala moment podpísania zmluvy a moment začiatku jej plnenia. Z toho logicky vyplýva, že vôľou zmluvných strán nebolo zrušiť manažérske zmluvy zaplatením odstupného pred plnením alebo prijatím plnenia, ale len počas plnenia. Na racionálnom uvažovaní je v tejto súvislosti založené i konštatovanie dovolateľov, že ak by sme prijali argument žalobcu, s ktorým sa stotožnil i odvolací súd, že zmluvy bolo možné zrušiť zaplatením odstupného len pred začatím plnenia zmlúv, potom by sme prišli k záveru, že ešte pred samotným podpisom týchto zmlúv malo zaniknúť oprávnenie zmluvných strán zrušiť zmluvy zaplatením odstupného. Ako nelogické by potom vyznievali i odpovede na dovolateľmi nastolené otázky, aká by bola teda vôľa zmluvných strán, a prečo by zahŕňali do manažérskych zmlúv inštitút odstupného, ak by už podpisom týchto zmlúv mal stratiť svoje opodstatnenie. Treba prisvedčiť tvrdeniu dovolateľov, že odvolací súd sa vôľou žalobcu a vôľou žalovaných pri úprave ich zmluvného vzťahu nezaoberal, pritom vôľa žalobcu mať možnosť kedykoľvek zrušiť manažérske zmluvy zaplatením odstupného, vyplýva aj z toho, že žalobca reálne toto svoje oprávnenie aj využil tým, že v septembri 2003 zrušil manažérske zmluvy zaplatením odstupného. Tento prejav vôle žalobcu nie je možné vykladať inak, ako len v súlade s jeho prejavom vôle vyjadreným v manažérskych zmluvách, ktorý ním nebol nikdy dopĺňaný, menený alebo nahradzovaný.

Dovolací súd nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu o neurčitosti prehlásenia jediného spoločníka žalobcu z mája 2001 odkazujúc na správnosť vyhodnotenia tejto otázky súdom prvého stupňa.

Konštruktívne vyznieva i kritika dovolateľov týkajúca sa nesúhlasu s názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého prvostupňový súd vychádzal pri posudzovaní súladu manažérskych zmlúv s dobrými mravmi iba zo zásady zmluvnej voľnosti neaplikujúc zásadu rovnosti. Použitím zásady rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov upravenej v § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa súd prvého stupňa zaoberal. Jej použitie je zrejmé z vychádzania prvostupňového súdu zo skutočnosti, že zmluvy uzavreli účastníci ako rovnocenné zmluvné strany bez podozrenia, že by mal medzi nimi vzniknúť vzťah podriadenosti alebo závislosti, ktorý by niektorý z účastníkov zneužil na dojednanie podmienok nevýhodných pre druhého účastníka zmluvného vzťahu.

So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, vyhodnotil dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za nesprávny z dôvodov uvedených v dovolaní, čím sa stotožnil s názorom dovolateľov, že odvolací súd vydal rozhodnutie spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci, keď zmenil odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel. Nestotožnil sa ale s dovolacím petitom, ktorým dovolatelia žiadali zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie. Účelnejším sa v danom prípade dovolaciemu súdu javila zmena rozsudku odvolacieho súdu z zmysle § 243b ods. 2 veta druhá OSP.

So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v znení opravného uznesenia podľa § 243b ods. 2 veta druhá OSP zmenil tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešným žalovaným v I. a II. rade priznal náhradu trov odvolacieho konania podľa § 10 ods. 1, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. c), d), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovania právnych služieb účinnej v rozhodnom čase (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z. z.) v celkovej sume 3 870,29 eur. Trovy odvolacieho konania si žalovaní v I. a II. rade vyúčtovali v rozpore s citovanou vyhláškou v nesprávnej sume 232 609,30 Sk. Pochybenia sa dopustili nesprávnym vyúčtovaním si náhrady hotových výdavkov (tzv. režijného paušálu) za rok 2008, keď požadovali sumu 195 Sk, hoci podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky bola v roku 2008 výška režijného paušálu 191 Sk. Nedodržali taktiež ustanovenie § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. tým, že si v rozpore s týmto ustanovením zvýšili o daň z pridanej hodnoty nielen tarifnú odmenu, ale aj náhradu hotových výdavkov. Napokon si zdvojnásobili celkovo vyúčtovanú odmenu, čo by v konečnom dôsledku zodpovedalo súhrnne žalovanej sume 48 016 576 Sk, namiesto 24 008 288 Sk, ktorá bola základom pre určenie výšky tarifnej odmeny u oboch žalovaných (žalovaná v I. rade: 12 008 288 Sk a žalovaný v II. rade: 12 000 000,- Sk). Dovolací súd preto, prihliadnuc na vytknuté pochybenia vyúčtovania, priznal žalovaným v I. a II. rade náhradu trov odvolacieho konania v celkovej sume 3 870,29 eur (116 596,40 Sk) pozostávajúcu z odmeny za dva úkony právnej služby v sume 97 360 Sk (1. písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej – vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 27. 07. 2007, 2. účasť za

konanie pred súdom – účasť na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 24. 07. 2008, t. j. 2 úkony právnej služby á 60 850 Sk krátené o 20 % = 48 680 á 1 úkon právnej služby x 2), náhrady hotových výdavkov v sume 738 Sk (2 úkony právnej služby realizované v roku 2007, t. j. 2 x 178 Sk = 356 Sk a 2 úkony právnej služby realizované v roku 2008, t. j. 2 x 191 Sk = 382 Sk) a dane z pridanej hodnoty podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky v sume 18 498,40 Sk (odmena 97 360 Sk x 19 % DPH).

V dovolacom konaní vznikli úspešným žalovaným v I. a II. rade trovy dovolacieho konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za dovolanie a za podanie dovolania. Keďže si trovy dovolacieho konania neuplatnili v súlade s § 151 ods. 1 veta prvá OSP, nemohla im byť ich náhrada priznaná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 24. júna 2010

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.